

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EVROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

ČETVRTI ODJEL

ODLUKA

Aplikacija broj 47679/17
M.I.
protiv Bosne i Hercegovine

Evropski sud za ljudska prava (Četvrti odjel), zasijedajući 29. januara 2019. godine u vijeću u sastavu:

Carlo Ranzoni, *predsjednik*,

Faris Vehabović,

Péter Paczolay, *sudije*,

i Andrea Tamietti, *zamjenik registrara Odjeljenja*,

Imajući u vidu gore navedenu aplikaciju podnesenu 5. jula 2017. godine,

Imajući u vidu privremenu mjeru određenu tuženoj državi u skladu s pravilom 39. Poslovnika Suda i činjenicu da je ova privremena mjera ispoštovana,

Uzimajući u obzir odluku o davanju prioriteta gore navedenoj aplikaciji na osnovu pravila 41. Poslovnika Suda,

Uzimajući u obzir činjenične informacije i komentare koje su dostavile stranke,

Nakon vijećanja, donosi sledeću odluku:

ČINJENICE

1. Podnosilac aplikacije je ruski državljanin koji je rođen 1973. godine. Trenutno se nalazi u imigracionom centru iz sigurnosnih razloga. Pred Sudom ga je zastupala nevladina organizacija "Vaša prava".

2. Vladu Bosne i Hercegovine ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa B. Skalonjić.

3. Dana 12. oktobra 2017. godine Sud je odlučio da primijeni pravilo 39. i da uputi Vladu da, u interesu stranaka i nesmetanog vođenje postupka, ne

bi trebalo da izruče podnosioca predstavke do ishoda postupka pred ovim Sudom. Takođe je odobrila prioritet (pravilo 41.), anonimnost (pravilo 47, stav 4.) i povjerljivost (pravilo 33.), i zatražila od Vlade da pruži činjenične informacije (pravilo 54. stav 2, tačka (a)).

4. Apikacija je 25. januara 2018. godine, dostavljena Vladi.

5. Očitovanje tužene Vlade je zaprimljeno 11. aprila 2018. godine, a nakon što je proslijeđeno aplikantu na izjašnjenje, njegovi komentari su primljeni 22. juna 2018. godine. Dopunsko očitovanje Vlada zaprimljeno je 19. septembra 2018. godine.

6. U skladu sa presudom Suda u predmetu *I. protiv Švedske* (br. 61204/09, st. 40-46., od 5. septembra 2013.), Vlada Ruske Federacije nije bila obaviještena o ovoj aplikaciji.

A. Okolnosti predmeta

1. Događaji u Rusiji opisani od strane podnosioca predstavke

7. Podnosilac predstavke je rođen u Dagestanu, a prije odlaska iz Rusije živio je u Penzskoj oblasti. Izjašnjava se kao sunitiski musliman. Njegovi navodi o činjenicama su slijedeći.

8. Dana 3. juna 2014. godine aplikantov sin je uhapšen dok je aplikant bio odsutan i prisustvovao otvaranju džamije. Njegov sin je pušten nakon jednog dana, nakon što je bio podvrgnut mučenju. Policija je obavijestila aplikanta da je njegov sin osumnjičen za pomaganje paravojnim organizacijama. Od njega je takođe zatraženo da plati policiji ekvivalent 20.000 eura kako bi odbacili sve optužbe protiv njegovog sina, što je on odbio da učini. Bojeći se za dobrobit svoga sina, poslao ga je u Egipat. Nakon tog incidenta, aplikant je, zajedno sa svojom suprugom, bio predmet čestih ispitivanja i uznemiravanja od strane policije.

9. Posljednji put kada je aplikant bio ispitivan, u novembru 2014. godine, kada je ispitivanje trajalo do ponoći, vlasti su pokušale iznuditi njegovo priznanje u vezi sa učešćem njegovog sina u paravojnoj organizaciji. Podnosiocu predstavke su prijeli i rekli mu da će, ako ne prizna, protiv njega biti podmetnuti dokazi, na primjer, njegovi otisci prstiju bi se stavili na bombu, a on bi bio optužen za ilegalno posjedovanje eksplozivnih naprava. Aplikant je napustio Rusiju i otišao u Egipat nekoliko dana nakon ovog incidenta, u strahu od zlostavljanja, mučenja i, na kraju, vansudskog pogubljenja. Ostao je u Egiptu dvije godine prije nego se preselio u Tursku.

10. Njegova supruga, koja je prvobitno boravila u Penzskoj oblasti, često je ispitivana o boravištu aplikanta. Takođe je bila prisiljena da potpiše prazan list papira i nije dobila zvanični zapisnik sa svog ispitivanja. Aplikant je saznao da su policijske snage počele da sastavljaju „spiskove za praćenje“ pojedinaca koji su bili muslimani i da su te osobe bile podvrgnute

istragama, uznemiravanju uopšte, mučenju i prisilnim nestancima. Prema njegovim riječima, na toj listi su bila imena njegove cijele porodice.

11. U toku 2015. godine, aplikanta je njegov brat obavijestio da je protiv njega pokrenut krivični postupak u odsustvu, zbog optužbi koje se odnose na terorizam.

12. Dana 14. aprila 2017. godine aplikant je stigao u Bosnu i Hercegovinu u svrhu traženja azila.

2. Postupak izručenja

13. Dana 4. novembra 2015. godine, istražni odsjek ruskog Ministarstva unutrašnjih poslova za Kizljarsku oblast pokrenuo je krivični postupak protiv aplikanta na osnovu člana 208. stav 2. Krivičnog zakonika Rusije (organizovanje ili učešće u ilegalnoj oružanoj organizaciji). Konkretno, sumnjalo se da je u periodu između decembra 2013. i juna 2014. godine aplikant svjesno pomogao aktivnosti pripadnika ilegalne oružane organizacije stvorene na području okruga Hasavjurt, nabavkom hrane, odjeće i lijekova u gradu Kizljar (Dagestan).

14. Dana 25. januara 2016. godine izdata je međunarodna potjernica za aplikantom. Dana 6. oktobra 2016. godine protiv njega je podignuta formalna optužnica. Okružni sud Kizljar je 13. oktobra 2016. godine odredio aplikantu istražni pritvor.

15. Dana 14. aprila 2017. godine, po dolasku u BiH (vidi tačku 12. ove odluke), aplikant je uhapšen na Međunarodnom aerodromu Sarajevo kao osoba koja se pojavila na Interpolovoj međunarodnoj listi traženih osoba zbog "pomaganja terorističkih aktivnosti" člana ilegalne oružane organizacije. Istog dana, Sud Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Sud BiH) odredio mu je privremeni pritvor.

16. Dana 20. aprila 2017. godine, Sud BiH je odbio žalbu aplikanta protiv odluke o privremenom pritvoru. Dana 28. aprila 2017. godine, Sud BiH je produžio njegov privremeni pritvor. Dana 5. maja 2017. godine Sud BiH je odbio žalbu protiv te odluke.

17. Dana 11. maja 2017. godine, Ured generalnog tužioca Ruske Federacije ("OPGRF") zatražio je izručenje aplikanta. Taj zahtjev je 16. maja 2017. godine ruska ambasada prosljedila Ministarstvu pravde Bosne i Hercegovine, koje ga je dostavilo Tužilaštvu Bosne i Hercegovine 24. maja 2017. godine.

18. Dana 24. maja 2017. godine Sud BiH je ukinuo odluku o privremenom pritvoru aplikanta, s obzirom da Tužilaštvo Bosne i Hercegovine do tada nije podnijelo zahtjev za izručenje. Međutim, dana 1. juna 2017. godine Sud BiH odredio je ekstradicioni pritvor aplikanta. Sud BiH je 7. juna 2017. godine odbio žalbu aplikanta protiv te odluke.

19. Dana 22. juna 2017. godine, Sud BiH je donio rješenje kojim se utvrđuje da su ispunjene zakonske pretpostavke za izručenje aplikanta. Navedeno je da preispitivanje molbe o izručenje nije utvrdilo nikakve

pravne ili druge smetnje traženoj mjeri. Također je primijetio da je aplikant izrazio svoju namjeru da zatraži azil tek nakon što su vlasti Bosne i Hercegovine primile ruski zahtjev za izručenje. Stoga, prema domaćem zakonodavstvu, zahtjev za azil nije predstavljao prepreku za njegovo izručenje. Sud BiH je primijetio da su krivična djela za koja je optužen u Rusiji kažnjiva i u Bosni i Hercegovini (ilegalno formiranje oružanih snaga). Na kraju, konstatovao je da izručenje nije bilo usmjereno na progon aplikanta na političkoj, rasnoj, etničkoj, seksualnoj ili vjerskoj osnovi, niti je zatraženo u odnosu na krivično djelo za koje je zapriječena smrtna kazna.

20. Aplikant je osporio navedenu odluku. On je tvrdio da je već tražio azil tokom saslušanja, neposredno nakon stavljanja u privremeni pritvor od 14. aprila 2017. godine (vidi tačku 15. ove odluke), te da je, u skladu sa njegovim pravima prema Konvenciji, Sud BiH trebao omogućiti kontakt sa „relevantnim [osobama]“. Štaviše, on je naveo da je 8. maja 2017. godine „podnio zahtjev za politički azil“ „Organizaciji za ljudska prava u Bosni i Hercegovini“. Aplikant je takođe naveo da dokumentacija o izručenju ima brojne nedostatke, uključujući neadekvatne prevode prateće dokumentacije koja se odnosi na njegovo izručenje. Štaviše, on ističe da nisu dostavljeni nikakvi dokazi koji bi potkrijepili optužbe protiv njega.

21. Dana 3. jula 2017. godine Sud BiH je pravosnažno odučio protiv aplikanta. Smatrao je da su mu navodi kontradiktorni jer je naveo da je tražio azil i 14. aprila i 8. maja 2017. godine, a da je ovog posljednjeg datuma zatražio samo sastanak s članovima organizacije za ljudska prava u Bosni i Hercegovini ili sa drugim relevantnim međunarodnim organizacijama u svrhu traženja azila.

3. Postupak traženja azila

22. Aplikant je 29. maja 2017. godine izrazio namjeru da zatraži azil pred Službom za strance.

23. Dana 6. juna 2017. godine njegov zahtjev za azil registrovan je u Sektoru za azil Ministarstva bezbjednosti (u daljem tekstu: Sektor za azil). Aplikant je ukratko opisao događaje prije njegovog odlaska iz Rusije.

24. Dana 20. juna 2017. godine prvi intervju aplikanta u Sektoru za azil prekinut je zbog neadekvatnog kvaliteta prevoda sa ruskog jezika.

25. Dana 1. avgusta 2017. godine intervju aplikanta nastavljen je sa novim prevodiocem. Aplikant je detaljnije opisao svoju ličnu situaciju i relevantne činjenice (vidi tačke 7-12. ove odluke). On je naveo da su krivične optužbe protiv njega u Rusiji izmišljene, da će biti mučen ili ubijen nakon povratka i da je svjestan da mnogi pojedinci na sjevernom Kavkazu, posebno muslimani su prisiljeni da daju priznanja korištenjem mučenja od strane ruskih agencija za provođenje zakona. Opisao je slučajeve prisilnih nestanaka, uključujući i osoba koje je poznavao. Naveo je da je ostatak njegove porodice u Rusiji podvrgnut uznemiravanju. Aplikant je negirao da je pripadao bilo kojoj ilegalnoj organizaciji.

26. Dana 4. avgusta 2017. godine Sektor za azil odbio je zahtjev za azil aplikanta. Zaključeno je da se teška krivična djela za koja se tereti ne mogu smatrati političkim, te da je njima opravdano njegovo isključenje iz statusa izbjeglice i supsidijarne zaštite. Sektor je preispitivao da li postoji stvarni rizik da bi aplikant u slučaju izručenja mogao biti izložen smrtnoj kazni ili pogubljenju, mučenju, nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju u Rusiji. Utvrđeno je da njegove tvrdnje treba ispitati prema članu 3. Konvencije, tako da test treba da bude "da li se uskraćivanje slobodnog suđenja može smatrati nečovječnim ili ponižavajućim postupanjem". Analiziran je izvještaj američkog Stejt departmenta pod nazivom "Izvještaj Sjedinjenih Američkih Država o praksi ljudskih prava - Rusija" (3. mart 2017. godine), posebno dio pod naslovom "Sudski postupci". Sektor za azil je zaključio da bi, uprkos "određenim nedostacima" u funkcionisanju ruskog pravosudnog sistema, aplikant uživao garancije pravičnog suđenja. Sektor za azil nije našao da su aplikantove tvrdnje u vezi s nepotkrijepljenom prirodom krivičnog gonjenja vjerodostojne, te je naglašeno da je procjena rizika navedenog u zahtjevu za azil podložna "visokom standardu dokazivanja". Sektor je zaključio da je aplikant podnio svoj zahtjev za azil kako bi odgodio ili spriječio izvršenje odluke o izručenju.

27. Dana 11. oktobra 2017. godine Sud BiH je odbio žalbu aplikanta i potvrdio zaključke i obrazloženje Sektora za azil. Aplikant je osporio tu odluku pred istim sudom, putem vanrednog pravnog lijeka. Taj zahtjev je 22. novembra 2017. odbijen. Aplikant je 29. januara 2018. godine podnio apelaciju Ustavnom sudu BiH. Najnovije informacije koje su stavljene na raspolaganje ovom Sudu (od 12. novembra 2018. godine), ukazuju da Ustavni sud još nije donio odluku o ovom pitanju.

28. Aplikant je 21. oktobra 2017. godine smješten u imigracioni centar, gdje je pritvoren iz sigurnosnih razloga.

4. Garancije OPGRF-a

29. Molba Ruske Federacije od 11. maja 2017. godine za izručenje aplikanta (vidi tačku 17. ove odluke) praćena je garancijama OPGRF-a u pogledu tretmana koji će biti osiguran aplikantu u slučaju njegovog izručenja.

30. Garancije se mogu sažeti na slijedeći način: aplikant bi uživao sve garancije pravičnog suđenja koje postoje u međunarodnom pravu; biće mu suđeno samo za djela za koje ga je Bosna i Hercegovina izručila; neće biti izložen mučenju ili nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju; slobodno će moći da napusti Rusku Federaciju po završetku krivičnog postupka i nakon odsluženja eventualne kazne; neće biti izručen trećoj zemlji i imaće uslove pritvora koji su u skladu sa Konvencijom. Štaviše, zajamčeno je da službenici iz ambasade Bosne i Hercegovine mogu

posjetiti aplikanta u bilo koje vrijeme u svrhu provjere ispunjavanja datih garancija.

31. OPGRF je 19. oktobra 2017. ponovio svoje garancije koje je ranije dao i dodatno garantovao da će aplikant imati pristup odgovarajućem liječenju u svim fazama krivičnog postupka.

B. Relevantno domaće pravo

32. Članom 9 (1) Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima iz 2009. godine¹ propisano je da će nadležni domaći pravosudni organ odbiti zahtjev za međunarodnu pravnu saradnju ako se zahtjev odnosi na djelo koji se smatra političkim krivičnim djelom ili djelom koje se odnosi na političko krivično djelo. U članu 34. istog Zakona predviđa se da je jedan od uslova za izručenje da osoba čije se izručenje traži ne uživa azil u Bosni i Hercegovini ili ne traži azil u Bosni i Hercegovini u vrijeme kada je zahtjev za izručenje dostavljen.

33. Član 2. Zakona o azilu iz 2016. godine² definiše tražioca azila kao stranca koji je podnio zahtjev za azil u odnosu na koji konačna odluka još nije donesena. Član 31. predviđa da se namjera traženja azila može izraziti graničnoj policiji na graničnom prijelazu ili organizacionim jedinicama Službe za strance, koji će obavijestiti stranca o postupku azila i njegovim pravima i dužnostima. Član 76. predviđa da tražilac azila ima pravo da ostane u Bosni i Hercegovini; bit će obaviješten o postupku davanja azila i o pravima i obavezama, u skladu sa članom 15.

C. Relevantni međunarodni instrumenti i izvještaji

34. Izvjestan broj relevantnih međunarodnih instrumenata i izvještaja o situaciji u Rusiji sažeto je prikazan u presudi ovog Suda u predmetu M.V. i M.T. protiv Francuske (br. 17897/09, §§ 23-25, 4. septembar 2014. godine).

35. Noviji dostupni podaci potvrđuju da je situacija u regionu Sjevernog Kavkaza i dalje nestabilna. Izveštaj Human Rights Watch-a "Nevidljivi rat" - Ruski brutalni odgovor na dagestansku pobunu "od 18. juna 2015. godine ističe nekoliko vrsta kršenja ljudskih prava tokom operacija protiv pobunjenika u Dagestanu, uključujući i proizvoljna pritvaranja, mučenja i prisilne nestanke.

36. Međunarodna krizna grupa, u svom izvještaju "Sjevernokavkovska pobuna i Sirija: izvezeni džihad?" od 16. marta 2016. godine, opisuje teška kršenja ljudskih prava, uključujući prisilne nestanke, pogubljenja po kratkom postupku i rasprostranjenu pojavu mučenja u Dagestanu i Čečeniji. On takođe opisuje preventivnu registraciju na "listama" onih osumnjičenih

¹ Službeni glasnik Bosne i Hercegovine br. 53/09 i 58/13..

² Službeni glasnik Bosne i Hercegovine br. 11/16 i 16/16.

koji pripadaju fundamentalističkim ograncima islama kao jedan od ključnih kontrolnih metoda širom Sjevernog Kavkaza. Nakon incidenata kao što su sukobi između snaga bezbjednosti i pobunjenika ili terorističkih akata, pojedinci na ovim listama suočeni su sa rizikom od pritvaranja i ispitivanja, što je često uključivalo nasilne ili ponižavajuće metode.

37. Američki Stejt department, u svom "Izveštaju Sjedinjenih Američkih Država o stanju ljudskih prava - Rusija", objavljenom 3. marta 2017. godine, navodi:

"Sukob na Sjevernom Kavkazu između vladinih snaga, pobunjenika, islamističkih militantata i kriminalaca doveo je do brojnih zlodjela, uključujući ubistva, mučenje, fizičko zlostavljanje, politički motivisane otmice i opštu degradaciju vladavine prava

...

Nasilje se nastavilo u sjevernim kavkaskim republikama, potaknuto separatizmom, međuetničkim sukobima, džihadističkim pokretima, vendetama, kriminalom, ekscesima sigurnosnih snaga i aktivnostima terorista. Mediji su izvijestili da je 2015. godine ukupan broj poginulih i povrijeđenih u sukobima na Sjevernom Kavkazu značajno smanjen u odnosu na 2014. godinu u svim republikama Sjevernog Kavkaza..."

ŽALBE

38. Aplikant se žalio na osnovu člana 3. Konvencije da će, ako bude izručen Rusiji, biti pritvoren, mučen ili ubijen zbog prirode optužbi protiv njega i prethodnog zlostavljanja njega i članova njegove porodice. On se takođe pozvao na član 2. Konvencije, imajući u vidu "indikacije i pokušaje da se ponovo uvede smrtna kazna, posebno u kontekstu lica koja su na kraju optužena za terorizam".

39. Konačno, aplikant se žalio na osnovu člana 13. Konvencije da domaći sudovi nisu dovoljno cijenili njegove žalbene navode uložene prema članovima 2. i 3. Konvencije, da mu je uskraćen pristup postupku azila prilikom ulaska u Bosnu i Hercegovinu i tokom postupka izručenja i da on nije imao pristup pravnom lijeku s automatskim suspenzivnim učinkom u odnosu na njegove zahtjeve prema tim članovima.

PRAVO

A. Žalbeni navodi o kršenju člana 3. Konvencije

40. Aplikant je naveo da bi njegovo izručenje Rusiji bilo u suprotnosti sa članom 3. Konvencije, koji glasi:

“Niko neće biti podvrgnut torturi, neljudskom ili ponižavajućem postupku ili kažnjavanju..”

1. Argumenti stranaka

41. Aplikant je tvrdio da će, s obzirom na prirodu optužbi protiv njega i njegovog prethodnog tretmana, ako bude izručen, biti zlostavljan u kontekstu krivičnog postupka protiv njega.

42. U svom odgovoru od 27. aprila 2018. godine i komentarima od 12. septembra 2018. godine, tužena država je tvrdila da su pritužbe aplikanta bile očigledno neosnovane, jer nije uspio da dokaže postojanje bilo kakvih posebnih okolnosti koje bi dovele do toga da bude podvrgnut postupanje protivno članu 3. u slučaju njegovog izručenja. Pored toga, Vlada se pozvala na garancije koje je država moliteljica pružila u vezi sa postupanjem prema aplikantu, navodeći da nema osnova da se sumnja u njih i oslanja se na sudsku praksu Suda u predmetu *Ibragimov protiv Slovačke* ((dec.), ap.no. 65916/10, 30. June 2015). Vlada je dalje tvrdila da zahtjev treba odbaciti zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih lijekova jer je aplikant propustio podnijeti apelaciju Ustavnom sudu prije obraćanja ovom Sudu.

2. Ocjena Suda

43. Sud je na početku primijetio da je na dan posljednjih dostupnih informacija (12. novembar 2018. godine) postupak pred Ustavnim sudom još uvijek bio u toku (vidi tačku 27. ove odluke). Međutim, Sud smatra da nije potrebno ispitati prigovor Vlade o neiscrpljivanju domaćih pravnih lijekova (vidi tačku 42. ove odluke) jer je u svakom slučaju, zahtjev neprihvatljiv iz slijedećih razloga.

44. Opšti principi u vezi sa ocjenom zahtjeva za azil prema članovima 2. i 3. Konvencije navedeni su u predmetima *F.G. protiv Švedske* ([GC] br. 43611/11, §§ 111-127, 23. mart 2016. godine) i *J.K. i drugi protiv Švedske* ([GC], br. 59166/12, §§ 79-105, 23. avgust 2016. godine).

45. Sud primećuje da se tvrdnja aplikanta djelimično zasniva na opštoj situaciji u državi moliteljici, a djelimično na njegovim specifičnim okolnostima. U svojoj presudi u predmetu *M.V. i M.T. protiv Francuske* (br. 17897/09, st. 39, 4. septembar 2014.), Sud je utvrdio da, iako je bilo izvještaja o ozbiljnim kršenjima ljudskih prava u regionu Sjevernog Kavkaza, situacija nije bila takva da bi svaki povratak u Rusku Federaciju predstavljao povredu člana 3. Konvencije. S obzirom na gore pomenute međunarodne izvještaje (vidi tačke 34 -37. ove odluke), Sud ne vidi razlog da odstupa od takvog zaključka.

46. U tom smislu, Sud ponavlja da su određene kategorije stanovništva Sjevernog Kavkaza, a posebno Čečenije, Ingušetije i Dagestana, posebno ugrožene, kao što su učesnici oružane pobune, osobe koje vlasti smatraju da su učesnici, njihova rodbina ili osobe koje su im pomogle na ovaj ili onaj način. U tom kontekstu, procjena rizika za aplikanta mora biti napravljena

na individualnoj osnovi, ali imajući u vidu da je vjerovatnije da će osobe sa profilom koji odgovara jednoj od gore navedenih kategorija prije privući nepovoljnu pažnju vlasti nego drugi (vidi predmete *MV i MT protiv Francuske*, ranije citirano gore, § 40, *RV protiv Francuske*, br. 78514/14, § 53, 7. juli 2016. godine i *RK i drugi protiv Francuske*, broj 68264/14, § 50, 12. jul 2016. godine).

47. Aplikant navodi da je upravo on osoba sa profilom koji odgovara jednoj od gore navedenih kategorija, jer se suočava sa krivičnom prijavom za pomaganje pripadniku ilegalne naoružane organizacije u Dagestanu koji se bavi terorističkim aktivnostima.

48. Sud primjećuje da u ovom predmetu nije u pitanju "jednostavno" izručenje aplikanta u Dagestan. Ako bude poslan u Rusku Federaciju, to će biti odgovor na molbu za izručenje. Nakon što bude predat ruskim vlastima, može biti pritvoren do suđenja i procesuiran i, ako bude proglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora, vjerovatno će izdržavati kaznu u državnom kaznenom-popravnom zavodu za osuđene zatvorenike (vidi, *mutatis mutandis*, *Zarmayev v. Belgija*, br. 35/10, § 96, 27. februar 2014. godine). Stoga je na Sudu da razmotri rizike koje aplikant navodi u ovom specifičnom kontekstu.

49. Sud primjećuje da, iako se iskaz aplikanta o događajima koji su doveli do njegovog odlaska iz Ruske Federacije čini vjerodostojnim u cjelini, on ostaje nejasan i nepotpun, posebno u odnosu na prirodu navodnog zlostavljanja počinjenog nad njim i članovima njegove porodice. Štaviše, iako Vlada nije navela kontradikcije ili nedosljednosti u njegovom iskazu, Sud ne može a da se ne složi s Vladom da aplikant nije dostavio nikakve dokaze, dokumente ili ljekarske nalaze kako bi potkrijepio svoje tvrdnje u vezi sa navodnim zlostavljanjem (vidi, nasuprot tome, predmete *MV i MT protiv Francuske*, ranije citiran, §§ 44-45 i 47, *RK protiv Francuske*, br. 61264/11, §§ 67-69, 9. juli 2015. godine i *RV protiv Francuske*, ranije citiran, § 56).

50. U vezi sa navodnim rizikom od nehumanog tretmana aplikanta u slučaju izručenja, Sud primjećuje da, kao što iskustvo pokazuje, fizičko zlostavljanje osumnjičenih od strane policijskih službenika obično se dešava u prvih nekoliko dana hapšenja (vidi, na primjer, predmete *Tershiyev protiv Azerbejdžana*, br. 10226/13, § 53, 31. juli 2014. godine i *AY protiv Slovačke* (odl.), br. 37146/12, § 58, 1. mart 2016. godine), što je drugačiji tip situacije od onoga sa čime se sada potencijalno suočava aplikant. U svakom slučaju, Sud ponavlja da sama mogućnost nehumanog tretmana u okolnostima sličnim tim okolnostima, a koje su se stekle u ovom predmetu, sama po sebi nije dovoljna da dovede do kršenja člana 3. (vidi predmet *Ibragimov*, ranije citirana odluka, § 73, i *AY protiv Slovačke*, ranije citirana odluka, § 59).

51. Pored toga, Sud smatra da i opšta situacija u državi moliteljici i pojedinačna situacija aplikanta u ovom predmetu treba da se posmatraju u

svjetlu garancija koje je dao OPGRF u vezi sa svojim postupanjem u slučaju njegovog izručenja (vidi tačke 29–31. ove odluke).

52. S tim u vezi, Sud mora da ocijeni kvalitet i pouzdanost tih garancija, uzimajući u obzir: (i) da li su uslovi garancija objelodanjeni Sudu; (ii) da li su garancije specifične ili su opšte i nejasne; (iii) ko je dao garancije i da li ta osoba može da obaveže državu prijema; (iv) ako su izdata uvjeravanja od strane centralne vlade države prijema, da li se od lokalnih vlasti može očekivati da ih se pridržavaju; (v) da li se garancije tiču tretmana koji je zakonit ili nezakonit u državi prijema; (vi) da li su garancije date od strane države potpisnice; (vii) dužina i jačina bilateralnih odnosa između države slanja i države prijema, uključujući i podatke o državi prijema u vezi poštovanju sličnih garancija; (viii) da li se poštovanje garancija može objektivno verifikovati putem diplomatskih ili drugih mehanizama za praćenje, uključujući pružanje nesmetanog pristupa advokatima aplikantata; (ix) da li u državi prijema postoji efikasan sistem zaštite od mučenja, uključujući i to da li je voljna da saraduje sa međunarodnim mehanizmima za praćenje (uključujući međunarodne nevladine organizacije za ljudska prava) i da li je spremna da istraži navode o mučenju i da kazni odgovorne; (x) da li je aplikant prethodno bio zlostavljan u državi prijema; i (xi) da li su pouzdanost garancija ispitali domaći sudovi države slanja/države potpisnice (vidi predmet *Othman (Abu Qatada) protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 8139/09, § 189, ECHR 2012 (odlomci), sa daljnjim referencama).

53. Sud primjećuje da su garancije koje se procjenjuju u ovom predmetu po prirodi slične onima koje je Sud prihvatio u drugim predmetima koji se odnose na izručenje istoj državi moliteljici (vidi predmet *Ibragimov*, odluka, ranije citiran, §§ 69-75, i *AY v Slovačka*, ranije citirana odluka, §§ 61-65). Prema ocjeni Suda, valjanost ovih garancija nije osporena od strane aplikanta i ne nalazi osnova za sumnju da se garancije koje je dao OPGRF neće ispoštovati. Istina je da ostaje u diskrecionoj moći vlasti Bosne i Hercegovine da iskoriste ili ne iskoriste mogućnost da izvrše diplomatsko praćenje poštivanja garancija koje su dali ruski organi vlasti. Ipak, nudeći i potvrđujući tu mogućnost (vidi tačke 30-31. ove odluke), ruske vlasti su nedvojbeno dale dodatnu težinu datim garancijama (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Chentiev i Ibragimov protiv Slovačke* (odl.), Br. 21022/08 i 51946/08, 14. septembar 2010. godine).

54. Sud pridaje važnost činjenici da se predmet odnosi na izručenje državi potpisnici Konvencije koja se obavezala da će osigurati osnovna prava zajamčena ovom odredbom (vidi predmete *Bajsultanov protiv Austrije*, br. 54131/10, § 70, 12. juni 2012. godine i *Chankayev protiv Azerbajdžana*, br. 56688/12, § 80, 14. novembar 2013. godine), i da bi se zahtjevi u vezi sa određenim predstojećim kršenjima garancija iz Konvencije mogli riješiti žalbom protiv nje (vidi predmet *Tatar protiv Švicarske*, 65692/12, § 53, 14. april 2015. godine).

55. Sve u svemu, Sud zaključuje da u ovom predmetu nije utvrđeno da postoje značajni razlozi za vjerovanje da bi podnosilac predstavke bio izložen stvarnom riziku od zlostavljanja u slučaju njegovog izručenja Rusiji.

56. Prema tome, žalbeni navodi su očigledno neosnovani i moraju biti odbačeni u skladu sa članom 35. st. 3(a) i 4. Konvencije.

B. Žalbeni navodi o kršenju člana 2. Konvencije

57. Što se tiče žalbenih navoda aplikanta koji se odnose na član 2. Konvencije, Sud primjećuje da je Ustavni sud Ruske Federacije 2009. nametnuo neograničeni moratorijum na smrtnu kaznu u Rusiji (za tekst odluke vidi predmet *AL (XW) protiv Rusije* br. 44095/14, § 51, 29. oktobar 2015. godine) i da aplikantova osporavanja o suprotnom ostaju nepotkrijepljena.

58. Shodno tome, ovaj žalbeni navod je takođe očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu sa članom 35. st. 3(a) i 4. Konvencije.

C. Žalbeni navodi o kršenju člana 13. Konvencije

59. U odnosu na aplikantove žalbe po članu 13. u vezi sa čl. 2. i 3. Konvencije, Sud podsjeća da se član 13. ne može razumno tumačiti tako da zahtijeva u domaćem pravu postojanje pravnog lijeka u odnosu na svaku pretpostavljenu pritužbu za kršenje Konvenciji koju pojedinac može imati, bez obzira na to koliko bi njegov žalbeni navod mogao biti neosnovan: ta pritužba mora biti argumentovana u smislu Konvencije (vidi predmet *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 27. april 1988. godine, § 52, Serija A br. 131). U ovom predmetu, Sud je zaključio da su sve tvrdnje aplikanta o materijalnom kršenju čl. 2. i 3. Konvencije očigledno neosnovane. Odbijanje žalbi kao "očigledno neosnovanih" znači da "ne postoji čak ni *prima facie* predmet protiv tužene države" (predmeti *Airey protiv Irske*, 9. oktobar 1979. godine, § 18, Serija A br. 32, i *Walter protiv Italije* (odl.), br. 18059/06, 11. juli 2006. godine). Sud stoga smatra da u okolnostima ovog predmeta, aplikant nema nikakav uvjerljiv žalbeni navod u smislu Konvencije i da se član 13. ne može primijeniti.

60. Slijedi da su ove žalbe nespojive *ratione materiae* sa odredbama Konvencije u smislu člana 35. stav 3. i stoga moraju biti odbačene u skladu sa članom 35. stav 4. Konvencije.

61. S obzirom na gore navedeno, prikladno je prekinuti primjenu Pravila 39. Poslovnika Suda.

Iz ovih razloga, Sud, jednoglasno,

Proglašava aplikaciju neprihvatljivom;

Sastavljeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanom obliku dana 21. februara 2019. godine.

Andrea Tamietti
Deputy Registrar

Carlo Ranzoni
President